

2. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 έχει την έννοια ότι δέν επιτρέπεται στον ασφαλιστικό φορέα του αρμοδίου Κράτους μέλους να εφαρμόσει επί των παροχών λόγω αναπηρίας την αρχή της έδαφικότητας.

Στήν υπόθεση 92/81,

πού έχει ως αντικείμενο αίτηση του Cour de Cassation του Βελγίου προς τό Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, μέ την όποία ζητείται στό πλαίσιο της διαφοράς πού έκκρεμεί ενώπιον του αίτούντος δικαστηρίου μεταξύ

ANTONIA CAMERA, ΣΥΖΥΓΟΥ CARACCILO, κατοίκου Arasi (Reggio Calabria, Ίταλία), 22, via San Nicola, άναιρεσειούσης,

καί

- 1) INSTITUT NATIONAL D'ASSURANCE MALADIE-INVALIDITÉ, έδρεύοντος στίς Βρυξέλλες, avenue de Ternuren 211, άναιρεσιδλήτου,
- 2) UNION NATIONALE DES MUTUALITÉS SOCIALISTES, έδρευούσης στίς Βρυξέλλες, rue Saint-Jean 32-38, άναιρεσιδλήτου,

ή έκδοση προδικαστικής άποφάσεως ώς προς την έρμηνεία των κανονισμών 3/1958 του Συμβουλίου, τής 25ης Σεπτεμβρίου 1958, περί κοινωνικής άσφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων και 4/1958 του Συμβουλίου, τής 3ης Δεκεμβρίου 1958, περί καθορισμού του τρόπου εφαρμογής και συμπληρώσεως των διατάξεων του κανονισμού 3/58,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους Ο. Due, πρόεδρο τμήματος, Α. Χλωρό και F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εισαγγελεύς: P. VerLoren van Themaat
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

έκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, ή εξέλιξη της διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που κατατέθηκαν δυνάμει του άρθρου 20 του Όργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ έχουν συνοπτικώς ως εξής:

Η Camera άμφισβήτησε τότε την έγκυρότητα της κοινοποιήσεως της απόφασεως, ή όποια έθετε τέλος στην καταβολή των έν λόγω αποζημιώσεων και ισχυρίσθη ότι έν πάση περιπτώσει ή κοινοποίηση δέν της υπεδείκνυε τά ένδικα μέσα, τά όποια υπήρχαν στην διάθεσή της. Ισχυρίσθη επίσης ότι δέν ήταν σέ θέση νά άρχισει έκ νέου νά εργάζεται.

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Η Α. Camera ειργάσθη κατά την διάρκεια των έτων 1964 και 1965 στό Βέλγιο. Στίς 12 Ιουλίου 1965 έκρίθη άνίκανη νά συνεχίσει την εργασία της και της παρεσχέθη τό πρώτο άποζημίωση λόγω άνικανότητας.

Στίς 31 Ιανουαρίου 1966 υπέβαλε στό Ιταλικό Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) αίτηση χορηγήσεως συντάξεως άναπηρίας, ή όποια διεβιβάσθη στό βελγικό Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI) συμφώνως πρός τούς κανονισμούς 3 και 4.

Κατ' αίτησή της ό ιατρός-σύμβουλος του άσφαλιστικού της φορέως της παρέσχε την έγκριση νά παραμείνει στην Ιταλία από 15 Νοεμβρίου 1965 μέχρι 14 Δεκεμβρίου 1965.

Άκολούθως ή Camera έκρίθη από τό ύγειονομικό συμβούλιο άναπηρίας (CMI) άνάπηρη κατά την έννοια της βελγικής νομοθεσίας (άρθρο 56, παράγραφος 1, του νόμου της 9. 8. 1963).

Κληθείσα κατόπιν από τόν άσφαλιστικό της φορέα γιά νά υποβληθελ σέ ιατρική εξέταση στίς 30 Δεκεμβρίου 1965 δέν ένεφανίσθη και έγνωστοποίησε στον φορέα αυτό ότι έκρίθη στίς 5 Ιανουαρίου 1966 θεραπευθείσα από τό άρμόδιο Ιταλικό ίδρυμα άσφαλίσεως κατ' άσθενείας δυνάμει της βελγο-ιταλικής διοικητικής συμφωνίας του 1950. Η ένδιαφερομένη ταυτοχρόνως έζητήσε από τόν βελγικό άσφαλιστικό φορέα νά της χορηγήσει τό έντυπο F 37 γιά νά τύχει στην Ιταλία των ύγειονομικών παροχών δυνάμει του άρθρου 22, παράγραφος 3, του κανονισμού 4. Έκτοτε δέν της έχορηγήσθησαν άποζημιώσεις.

Όμως, ή αίτηση χορηγήσεως συντάξεως άναπηρίας της Camera τη όποια υπέβαλε στίς 31 Ιανουαρίου 1966 άπερρίφθη μέ άπόφαση του INAMI, της 12ης Μαΐου 1969, μέ την αίτιολογία ότι ως ήσφαλισμένη στό Βέλγιο δέν είχε διεκδικήσει τό δικαίωμά της επί των παροχών εις χρήμα της άσφαλίσεως κατ' άσθενείας.

Η προσφυγή της Camera ένώπιον του Tribunal du travail των Βρυξελλών, ή όποια έσκόπει την άνάκληση της άνωτέρω άποφασεως INAMI καθώς και τη χορήγηση συντάξεως άναπηρίας στό πλαίσιο της κοινοτικής

ρυθμίσεως, απερρίφθη στις 7 Μαΐου 1976. Απερρίφθη επίσης και η έφεσή της με απόφαση του Cour du travail των Βρυξελλών, της 24ης Νοεμβρίου 1977.

Τό Cour du travail απεφάνθη ότι η Camera, επειδή απεκλείσθη από την παροχή της ασφάλισεως κατ' άσθενείας και άναπηρίας από της 6ης Ιανουαρίου 1966 δέν ύπήγετο πλέον σέ μία από τίς περιπτώσεις πού αναφέρονται στην διοικητική συμφωνία της 20ης Οκτωβρίου 1950. Οι διατάξεις της πράξεως αυτής, οι όποιες ρυθμίζουν κυρίως τόν τρόπο άναγνωρίσεως της άνικανότητας παραμένουν έν ισχύι μεταξύ Ιταλίας και Βελγίου δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 4. Κατά συνέπεια, ή Camera ύπήγετο άποκλειστικά στή δελγική νομοθεσία, σύμφωνα μέ τήν όποία ό ένδιαφερόμενος ύποχρεούται νά δηλώσει νέα ένδεχομένη άνικανότητα στόν ιατροσύμβουλο του δελγικού ασφαλιστικού του φορέως. Όμως ή προσφεύγουσα μέ τήν ύποβολή της αίτησεώς της στόν Ιταλικό φορέα δέν προσέφυγε στίς διαδικασίες πού προβλέπονται από τήν δελγική νομοθεσία. Έξ άλλου τό Cour du travail έκρινε ότι έν πάση περιπτώσει τό άρθρο 70, παράγραφος 1, του νόμου της 9ης Αύγούστου 1963, καθιερώνοντας τήν άρχή της έδαφικότητας αντίτιθεται στην χορήγηση ασφαλιστικών παροχών κατά των κινδύνων άσθενείας,

«όταν ό δικαιούχος δέν εδρίσκεται πράγματι επί της δελγικής επικρατείας κατά τόν χρόνο κατά τόν όποιο ζητεί τήν καταβολή των παροχών ή όταν οι παροχές κατά των κινδύνων άσθενείας κατεβλήθησαν εκτός της επικρατείας».

Έπί αίτησεως άναίρέσεως, τό Cour de Cassation, πριν άποφανθεί επί των δύο κυρίων

λόγων, των όποιών επελήφθη και οι όποιοι συνίστανται στό ότι ύπεστήριζε (α) ότι τό άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 αντίτιθεται στην εφαρμογή της άρχής της έδαφικότητας και (β) ότι τό άρθρο 83 του κανονισμού 4 κατέστησε άνεφάρμοστη τήν δελγο-Ιταλική διοικητική συμφωνία, έθρεσε στό Δικαστήριο τά εξής τρία έρωτήματα:

«1. Στην περίπτωση εργαζομένου, ό όποίος σέ ένα Κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας έτυχε παροχών σέ χρέμα λόγω ασφάλισεως κατά άσθενείας και άναπηρίας και στόν όποιο έδόθη ή έγκριση νά παραμείνει σέ άλλο Κράτος μέλος για νά ύποβληθεί σέ θεραπεία, διέμεινε δέ σ' αυτό τό άλλο κράτος μετά τήν λήξη της καθορισμένης προθεσμίας και μάλιστα υπό άντικανονικές συνθηκες έξ έπόψεως νομοθεσίας του πρώτου κράτους και έξ έπόψεως μιας διοικητικής συμφωνίας μεταξύ των δύο κρατών, ή όποία εξακολούθησε νά ισχύει δυνάμει των κανονισμών 3 και 4 περί κοινωνικής ασφάλισεως των διακινουμένων εργαζομένων, πρέπει τό άρθρο 83 του άνωτέρω κανονισμού 4 νά έρμηνευθεί υπό τήν έννοια ότι ή διάταξη αυτή καθορίζει όχι μόνο τήν ήμερομηνία κατά τήν όποία θεωρείται ότι έγινε μία δήλωση ή προσφυγή προς τήν άρμόδια νά επιληφθεί άρχή, όργανο ή φορέα, αλλά και τό νομότυπο της αίτησεως, όταν αυτή άπευθύνεται σέ άρχή, όργανο ή φορέα Κράτους μέλους διαφορετικού από τό κράτος του όποίου ή άρχή τό όργανο ή ό φορέας είναι άρμόδιοι νά επιληφθούν;

2. Σέ περίπτωση καταφατικής άπαντήσεως στό πρώτο έρώτημα, πρέπει ή διάταξη αυτή νά έρμηνευθεί υπό τήν έννοια ότι πρέπει νά θεωρηθεί έγκυρη ή αίτηση πού ύπεβλήθη όπως εξετέθη

άμεσως άνωτέρω, άν και ό αιτών, σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του κράτους τής άρμοδίας άρχής διέμενε κατά άντικανονικό τρόπο στο άλλο κράτος;

3. Στην ίδια περίπτωση άντίκεινται οι διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 περί κοινωνικής άσφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων στην έφαρμογή έκ μέρους του άσφαλιστικού φορέως του άρχικου κράτους τής άρχής τής έδαφικότητας των παροχών που προβλέπει ή έθνική νομοθεσία και στην συγκεκριμένη περίπτωση ό βελγικός νόμος τής 9ης Αυγούστου 1963 στο άρθρο 70, παράγραφος 1;»

Ή διάταξη περί παραπομπής τής 6ης Άπριλίου 1981 έχει έγγραφει στο πρωτόκολλο τής γραμματείας του Δικαστηρίου στις 16 Άπριλίου 1981.

Συμφώνως προς τό άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Όργανισμού του Δικαστηρίου τής ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν στις 29 Ίουνίου 1981 ή άνααιρεσειούσα Camera, εκπροσωπούμενη από τον Α. Bayart δικηγόρο παρά τώ Cour de Cassation του Βελγίου, στις 3 Ίουλίου 1981 τό Institut national d'assurance maladie-invalidité, εκπροσωπούμενο από τον Α. Houtekier επίσης δικηγόρο παρά τώ Cour de Cassation και στις 24 Ίουνίου 1981 ή Έπιτροπή των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Jean Amphoux, έπικουρούμενο από τον G. Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών.

Μέ διάταξη του Δικαστηρίου τής 26ης Όκτωβρίου 1981 ή έκδίκηση τής υποθέσεως άνετέθη στο δεύτερο τμήμα.

Τό Δικαστήριο (δευτερο τμήμα), κατόπιν έκθέσεως του εισηγητού δικαστού και μετ' άκρόαση του γενικού εισαγγελέως, άπεφάσισε τήν έναρξη τής προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή άποδείξεων.

II — Γραπτές παρατηρήσεις που κατετέθησαν δυνάμει του άρθρου 20 του Πρωτοκόλλου περί του Όργανισμού του Δικαστηρίου

1. Ή άνααιρεσειούσα, στην κυρία δίκη, Camera, υποστηρίζει ότι σύμφωνα μέ τό γράμμα του άρθρου 83 του κανονισμού 4 και τήν άπόφαση του Δικαστηρίου στην ύπόθεση 108/75 (Balsamo κατά INAMI), πρέπει νά δοθεί στο πρώτο έρώτημα καταφατική άπάντηση.

Ός προς τό δεύτερο έρώτημα, ή άνααιρεσειούσα ισχυρίζεται ότι καμία έξαιρεση δέν προβλέπεται στο άρθρο 83 του κανονισμού 4 για τήν περίπτωση που ό ενδιαφερόμενος διαμένει υπό άντικανονικές συνθήκες έντός Κράτους μέλους διαφόρου από τό Κράτος μέλος τής άρμοδίας άρχής. Κατά συνέπεια, άν ή άντικανονική άπουσία του ενδιαφερομένου δέν έχει δόλιο κίνητρο και δέν άποτελει συνέπεια άπλης άγνοίας του συνόλου των εφαρμοστέων διατάξεων, όπως συμβαίνει έν προκειμένο, δέν είναι σύμφωνο προς τό πνεύμα τής κοινοτικής ρυθμίσεως περί κοινωνικής άσφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων νά στερήσει τον ενδιαφερόμενο από τό ευεργέτημα του άρθρου 83 του άνωτέρω κανονισμού.

Για τό τρίτο έρώτημα προτείνει επίσης καταφατική άπάντηση κατ' αναλογία προς τίς σκέψεις που άνεπτύχθησαν στο πλαίσιο τής άπάντησεως που πρέπει νά δοθεί στο δεύτερο έρώτημα.

2. Τό Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI), άναηρεσίδλπτο στην κυρία δίκη, προβαίνει μέ τίς γραπτές παρατηρήσεις του σε άνάλυση των άρθρων 83 του κανονισμού 4 και του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3.

Ός προς τό άρθρο 83, τό INAMI υποστηρίζει ότι δέν άναφέρεται στην κανονικότητα τής αίτήσεως, αλλά μόνον στην ήμερομηνία που πρέπει νά ληφθεί ύπ' όψη

γιά την υποβολή των αιτήσεων. Κατά συνέπεια πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

Επί πλέον το INAMI επιμένει στο γεγονός ότι η Camera λόγω της αντικανονικότητας της μεταφοράς της διαμονής στην Ιταλία δεν υπήγето σε καμία από τις περιπτώσεις που προβλέπονται στην κοινοτική ρύθμιση. Παρατηρεί ότι η Camera δεν άρχισε εκ νέου να εργάζεται κατόπιν της απόφασης με την οποία άνεγνωρίστο η ικανότητά της από τον Ιταλικό ασφαλιστικό φορέα INPS, πράγμα τό όποιο έχει ως συνέπεια να χάνει την ιδιότητα της ασφαλισμένης κατά τό δελγικό σύστημα καί ότι έξ άλλου δέν απέκτησε την ιδιότητα της ασφαλισμένης κατά τό Ιταλικό σύστημα. Προσθέτει ότι ούδέποτε επίσης προειδοποίησε τό ταμείο αλληλασφαλίσεως περί μιās ένδεχομένης καί νέας άνικανότητας πρόσ εργασία. Έξ άλλου, συνάγεται, κατά την άποψη του INAMI, ότι τό πεδίο εφαρμογής τό όποιο ή άναιρεσειούσα θέλει να προσδώσει στο άρθρο 83 του κανονισμού 4 εϋρίσκεται σε άντίφαση με τίς άλλες διατάξεις της κοινοτικής ρυθμίσεως.

Επί του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3, τό INAMI ισχυρίζεται ότι ή εφαρμογή του άποκλείεται σε περίπτωση ασφαλίσσεως κατ' άναπηρίας. Ο όρος «συντάξεις» δέν εφαρμόζεται στις ασφαλιστικές παροχές κατ' άσθενείας. Έπειδή κατέστη άνίκανη πρόσ εργασία στις 12 Ιουλίου 1965, ή Camera δέν δύναται να έπικαλεσθει τίς παροχές της δελγικής ασφαλίσσεως κατ' άναπηρίας. Κατά τον μήνα Ιανουάριο του 1966 έλάμβανε τό πρώτον άποζημιώσεις λόγω άνικανότητας καί κατά την άποψη του INAMI έπρεπε να ζητήσει εκ νέου την χορήγηση των άποζημιώσεων αυτών για μία ένδεχομένη δεύτερη άνικανότητα πρόσ εργασία, μεταγενέστερη της απόφασης με την όποια έληγε ή άνικανότης. Κατά συνέπεια, τό INAMI προτείνει να δοθεί αρνητική απάντηση στο τρίτο ερώτημα.

3. Η Έπιτροπή υποστηρίζει στις προκαταρκτικές παρατηρήσεις της ότι ή διαμονή

της Camera στην Ιταλία ήταν άντικανονική, υπό την έννοια ότι παρέμενε άνευ έγκρίσεως του δελγικού ασφαλιστικού της φορέως. Κατά την άποψη της Έπιτροπής, τό ζήτημα άναφέρεται, κατά συνέπεια, στο άν ή αίτηση για την χορήγηση ύγειονομικών παροχών εις χρήμα ή μία προσφυγή κατά της απόφασης πού άρνεϊται να άναγνωρίσει τό δικαίωμα αυτό κρίνεται παραδεκτή συμφώνως πρόσ τίς συνθήκες πού έπικρατούν στην προκειμένη περίπτωση.

Επί της έρμηνείας του άρθρου 83 του κανονισμού 4, ή Έπιτροπή ισχυρίζεται ότι πρόκειται για έναν κανόνα πού σκοπεύει να διευκολύνει από διοικητικής άπόψεως τίς ένέργειες των διακινουμένων εργαζομένων. Δέν δύναται να έχει άλλο αποτέλεσμα παρά μόνο την κανονικότητα των αιτήσεων ή προσφυγών υπό την έννοια ότι ή υποβολή ή άσκηση τους μέσω φορέως άλλου Κράτους μέλους έξομοιοϋται πρόσ υποβολή ή άσκηση ένώπιον του άρμοδίου φορέως.

Η Έπιτροπή θεωρεί ότι ή απάντηση πού πρέπει να δοθεί στα δύο πρώτα ερωτήματα προϋποθέτει την έρμηνεία του άρθρου 19, παράγραφοι 2 καί 3, του κανονισμού 3, διότι ή δελγο-Ιταλική διοικητική συμφωνία επί της όποιας στηρίζονται τά δύο πρώτα ερωτήματα ύπάρχει στο παράρτημα 6 του κανονισμού 4 καί ύποκαθίσταται κατά συνέπεια μόνον στον τρόπο εφαρμογής του άρθρου 19 του άνωτέρω κανονισμού.

Η Έπιτροπή ισχυρίζεται ότι τό άρθρο 19, παράγραφος 2, έξαρτά την διατήρηση του δικαιώματος επί των παροχών είτε εις είδος είτε εις χρήμα από την έγκριση του άρμοδίου φορέως. Άντλώντας έπιχείρημα κατ' άναλογίαν εκ της νομολογίας του Δικαστηρίου στην ύπόθεση Pierik (ύπόθεση 117/77 της 18ης Μαρτίου 1978, Rec. 1978, σ. 825), ή Έπιτροπή συμπεραίνει ότι ή έξουσία του άρμοδίου όργάνου να άρνηθει την έγκριση είναι περιορισμένη από αυτόν τον ίδιο τον σκοπό της κοινοτικής ρυθμίσεως, ή όποια τείνει να έξασφαλίσει στον εργαζόμενο την δυνατότητα να τύχει θεραπείας πού άπαιτεί ή κατάσταση του σε κάθε Κράτος μέλος.

Ἐξ αὐτοῦ συνάγεται, κατὰ τὴν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι κατὰ τὸ μέρος πού ὁ ἔλεγχος τῆς καταστάσεως τῆς ἀνικανότητας τοῦ δικαιούχου, δύναται νά ἀσκηθεῖ χάρις στίς διατάξεις, οἱ ὁποῖες ἐθεσπίσθησαν εἴτε ἐπὶ κοινοτικοῦ ἐπιπέδου εἴτε ἐπὶ διμεροῦς, ἡ ἀναγκαιότητα μιᾶς ἐγκρίσεως δέν δικαιολογεῖται πλέον, ἐπειδὴ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὴν ἀρχή πού θέτει τὸ ἄρθρο 51 στοιχείο 6 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Ὅμως, μία ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου 19, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ 3, ὑπὸ τὴν ἔννοια ὅτι ἐξαρτᾶ τὴν διατήρηση τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῶν παροχῶν εἰς χρῆμα ἀπὸ τὴν χορήγηση ἐγκρίσεως ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο ὄργανο, θέτει σέ κίνδυνο τὸ θεμελιώδη στόχο τῆς συνθήκης ὅσον ἀφορᾶ τὸ σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τὸ ὁποῖο συνίσταται στὴν πρόβλεψη τῶν συνθηκῶν οἱ ὁποῖες εἶναι οἱ πλέον εὐνοϊκῆς καὶ τὴν πραγμάτωσή τῆς ἐλευθερίας διακινήσεως καὶ ἀπασχολήσεως τῶν ἐργαζομένων ἐντὸς τῆς Κοινότητος.

Ὡς πρὸς τὸ τρίτο ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται στὴν ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου 10, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ 3, ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ ὅτι δέν ἐφαρμόζεται στὴν προκειμένη περίπτωση ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς στίς συντάξεις, προσόδους ἢ ἐπιδόματα θανάτου, ἐνῶ τὸ πρόβλημα τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀναφέρεται στὸ δικαίωμα ἐπὶ τῶν ὑγειονομικῶν παροχῶν εἰς χρῆμα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ ὅτι τὸ ἐν λόγω ἄρθρο σκοπεῖ τὴν προστασία τῶν ἐνδιαφερομένων κατὰ τῆς ζημίας ἢ ὁποῖα δύναται νά προκύψει ἀπὸ τὴν μεταφορά τῆς διαμονῆς τους ἀπὸ ἓνα Κράτος μέλος σέ ἄλλο. Κατὰ συνέπεια, ἂν ἡ ἐθνικὴ νομοθεσία ἐξαρτᾶ τὴν χορήγηση τοῦ εὐεργετήματος ἀπὸ τὴν προϋπόθεση διαμονῆς, τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος διαμένει στὴν ἐπικράτεια ἄλλου Κράτους μέλους δέν δύναται νά δικαιολογήσει οὔτε τὴν τροποποίηση, οὔτε τὴν κατάργηση, οὔτε τὴν ἀναστολή ἑνὸς πλεονεκτήματος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ καταλήγει συνεπῶς ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀπάντηση στὰ ἐρωτήματα πού ὑπεβλήθησαν ἀπὸ τὸ Cour de Cassation περιορίζεται στὴν πραγματικότητα στὴν ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου 19, παράγραφοι 2 καὶ 6, τοῦ κανονισμοῦ 3. Οἱ διατάξεις αὐτές ἐγγυῶνται τὴν διατήρηση τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῶν ὑγειονομικῶν παροχῶν εἰς χρῆμα στοὺς ἐργαζομένους πού ἐδρῖσκονται στὴν ἐπικράτεια ἑνὸς Κράτους μέλους διαφορετικοῦ ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο κράτος, κατὰ τὸ μέρος πού οἱ προϋποθέσεις, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνες πού ἀναφέρονται στὴν παρουσία τοῦ ἐνδιαφερομένου στὴν ἐπικράτεια τοῦ τελευταίου αὐτοῦ Κράτους μέλους, πληροῦνται καὶ ἐκεῖνος ὑποβάλλεται στὸν ἔλεγχο πού προβλέπεται στὴν περίπτωση αὐτῆ.

Τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος παρέτεινε τὴν διαμονή του πέραν τῆς περιόδου γιὰ τὴν ὁποῖα τοῦ παρεσχέθη ἡ ἐγκριση ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο ὄργανο δέν δύναται νά θίξει τὴν ἐγκυρότητα μιᾶς αἰτήσεως μὲ τὴν ὁποῖα ζητεῖται νά διαπιστωθεῖ ἡ ἀνικανότης του πρὸς ἐργασία ἢ μιᾶς προσφυγῆς ἢ ὁποῖα τείνει στὴν μεταρρύθμιση ἀποφάσεως ἢ ὁποῖα τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἱκανὸ πρὸς ἐργασία.»

III — Προφορικὴ διαδικασία

Κατὰ τὴν συνεδρίαση τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1981, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους τὸ Institut national d'assurance maladie-invalidité, ἐκπροσωπούμενο ἀπὸ τὸν A. Houtekier, δικηγόρο παρὰ τῷ Cour de Cassation καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενη ἀπὸ τὸν J. Amphoux, ἐπικουρούμενο ἀπὸ τὸν G. Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλῶν.

Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατὰ τὴν συνεδρίαση τῆς 28ης Ἰανουαρίου 1982.

ΣΚΕΠΤΙΚΟ

- 1 Μέ διάταξη της 6ης 'Απριλίου 1981, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 16η του ίδιου μηνός, τό Cour de Cassation του Βελγίου υπέβαλε, κατ' έφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, τρία προδικαστικά έρωτήματα ως προς την έρμηνεία του κανονισμού 3, του Συμβουλίου, της 25ης Σεπτεμβρίου 1958, περί κοινωνικής ασφάλισης των διακινουμένων εργαζομένων (JO 1958, σ. 561) και 4, της 3ης Δεκεμβρίου 1958, περί καθορισμού του τρόπου έφαρμογής και συμπληρώσεως των διατάξεων του κανονισμού 3/1958 (JO 1958, σ. 597). Τά έρωτήματα αυτά ανέκυψαν επί αιτήσεως, άναίρέσεως κατ' άποφάσεως του Cour du travail Βρυξελλών, η οποία έπεκύρωσε την άπόφαση του Tribunal du travail Βρυξελλών με την όποία άπερρίφθη η αίτηση της Camera περί χορηγήσεως συντάξεως άναπηρίας από τό Institut national d'assurance maladie-invalidité (έφεξης: INAMI).

- 2 Την 12η 'Ιουλίου 1965, η Camera, άναίρεσείουσα, έκρίθη άνίκανη προς έργασία στο Βέλγιο. Την 9η Νοεμβρίου 1965, ό ιατρός του ασφαλιστικού της φορέως, της Union nationale des mutualités socialistes, της παρέσχε την έγκριση νά παραμείνει στην 'Ιταλία επί ένα μήνα, από 15ης Νοεμβρίου μέχρι 14ης Δεκεμβρίου 1965. Μετά την λήξη της άδειας αυτής, δέν επέστρεψε στο Βέλγιο και δέν ένεφανίσθη, την 30ή Δεκεμβρίου 1965, στην ιατρική εξέταση πού είχε όρισθει από τον ιατρό του ασφαλιστικού της φορέως. Κατόπιν εξέτάσεως η οποία διενεργήθη την 5η 'Ιανουαρίου 1966 από τό Istituto nazionale della previdenza sociale (ιταλικό 'Ιδρυμα ασφάλισης κατ' άσθενείας — έφεξης: INPS), άρμόδιο δυνάμει της βελγο-ιταλικής διοικητικής συμφωνίας της 20ης 'Οκτωβρίου 1950, έκρίθη ικανή νά ανάλαβει πάλι την έργασία της και η καταβολή της αποζημιώσεώς της διεκόπη την ίδια ήμερομηνία. Την 31η 'Ιανουαρίου 1966, υπέβαλε στο INAMI μέσω του INPS αίτηση χορηγήσεως συντάξεως άναπηρίας, κατ' έφαρμογή των κανονισμών 3 και 4. Πάντως, η Camera δέν ήσκησε προσφυγή κατά της άποφάσεως περί διακοπής της αποζημιώσεώς της και δέν υπεστήριξε ότι η άνικανότης της προς έργασία παρουσίαζε διαρκή χαρακτήρα. Την 26η Νοεμβρίου 1966, η άναπηρία της άνεγνωρίσθη στην 'Ιταλία. Πάντως, η αίτησή της χορηγήσεως συντάξεως άναπηρίας άπερρίφθη την 31η Μαΐου 1968 με άπόφαση του INAMI, στο όποιο είχε διαβιδασθεί, με την αιτιολογία ότι η αίτουσα είχε παραμείνει στην 'Ιταλία χωρίς προηγούμενη έγκριση του ιατρού-συμβούλου. Στην άπορριπτική αυτή άπόφαση προσετέθη την 12η Μαΐου 1969 και νέα αιτιολογία ότι η αίτουσα, ως ήσφαλισμένη στο Βέλγιο, δέν είχε διεκδικήσει ή αναλώσει τό διακαίωμά της επί

των παροχών εις χρήμα της ασφάλισης κατ' άσθeneίας, όπως προβλέπει ο βελγικός νόμος της 9ης Αυγούστου 1963.

- 3 Ή απόφαση του Cour du travail των Βρυξελλών, ένώπιον του οποίου ήσκήθη έφεση, επεκύρωσε την απόφαση του Tribunal du travail ή οποία απέρριψε την αίτηση της ένδιαφερομένης, μέ την αίτιολογία ότι, έφ' όσον απέκλεισθη των παροχών της ασφάλισης κατ' άσθeneίας άναπηρίας από της 6ης Ίανουαρίου 1966, δέν έφηρμόζετο πλέον έπ' αυτής ή βελγο-ίταλική διοικητική συμφωνία της 20ης Οκτωβρίου 1950, ή οποία παρέμεινε έν ισχύι δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 4, πού ρυθμίζει τον τρόπο μέ τον όποιο άναγνωρίζεται ή άνικανότης. Συνεπώς, κατά τό Cour du travail, ή ένδιαφερομένη υπήγετο άποκλειστικώς στην βελγική νομοθεσία κατά τον χρόνο ύποβολής της αίτησεώς της στό INPS για τή χορήγηση συντάξεως άναπηρίας. Έπομένως, πάντοτε κατά τό Cour du travail και δυνάμει της βελγικής νομοθεσίας, ή αίτηση συντάξεως άναπηρίας δέν είχε ύποβληθει νομοτύπως έκ του λόγου ότι ή ένδιαφερομένη δέν είχε δηλώσει τή νεώτερη άνικανότητά της στόν βελγικό ασφαλιστικό φορέα της και έν πάση περιπτώσει δέν ήδύνατο νά τύχει άποζημιώσεως λόγω άνικανότητος κατ' έφαρμογή του άρθρου 70, παράγραφος 1, του έν λόγω βελγικού νόμου πού καθιερώνει την άρχή της έδαφικότητος όσον άφορά τίς ασφαλιστικές παροχές κατά των κινδύνων άσθeneίας.
- 4 Στην αίτηση άναιρέσεως, ή Camera Ισχυρίσθη κυρίως ότι ή αίτηση χορηγήσεως συντάξεως άναπηρίας πού είχε ύποβάλει στό INPS και στην όποία περιείχετο δήλωση άνικανότητος, έπέιχε θέση δηλώσεως προς την άρμοδία βελγική άρχή δυνάμει του άρθρου 83 του κανονισμού 4 και επί πλέον ότι ή άρχή της έδαφικότητος κατέστη άνεφάρμοστη λόγω της μή συμφωνίας της προς τίς διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3.
- 5 Πρός επίλυση του άνωτέρω προβλήματος τό Cour de Cassation υπέβαλε στό Δικαστήριο τά ακόλουθα προδικαστικά έρωτήματα:
  - «1. Στην περίπτωση έργαζομένου, ό όποιος σέ ένα Κράτος μέλος της Εύρωπαϊκής Κοινότητας έτυχε παροχών σέ χρήμα λόγω ασφάλισης κατ' άσθeneίας και άναπηρίας και στόν όποιο έδόθη ή έγκριση νά παραμείνει σέ άλλο Κράτος μέλος για νά ύποβληθει σέ θεραπεία, διέμεινε δέ σ' αυτό τό άλλο κράτος μετά την λήξη της καθορισμένης προθεσμίας και μάλιστα ύπό άντικανονικές συνθήκες έξ έπόψεως νομοθεσίας του πρώτου κράτους και έξ έπόψεως μιās διοικητικής συμφωνίας μεταξύ των δύο κρατών, ή όποία έξακο-

λούθησε να ισχύει δυνάμει τών κανονισμών 3 και 4 περί κοινωνικής ασφάλισης τών διακινουμένων εργαζομένων, πρέπει τό άρθρο 83 του άνωτέρω κανονισμού 4 να έρμηνευθεί υπό τήν έννοια ότι ή διάταξη αυτή καθορίζει όχι μόνο τήν ήμερομηνία κατά τήν όποία θεωρείται ότι έγινε μία δήλωση ή προσφυγή προς τήν άρμοδία να έπιληφθει άρχή, όργανο ή φορέα, αλλά και τό νομότυπο τής αίτήσεως, όταν αυτή άπευθύνεται σέ άρχή, όργανο ή φορέα Κράτους μέλους διαφορετικού από τό κράτος του όποίου ή άρχή τό όργανο ή ο φορέας είναι άρμόδιοι να έπιληφθούν;

2. Σέ περίπτωση καταφατικής άπάντησεως στο πρώτο έρώτημα, πρέπει ή διάταξη αυτή να έρμηνευθεί υπό τήν έννοια ότι πρέπει να θεωρηθεί έγκυρη ή αίτηση που υπεβλήθη όπως έξετέθη άμέσως άνωτέρω, αν και ο αίτων, σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του κράτους τής άρμοδίας άρχης διέμενε κατά άντικανονικό τρόπο στο άλλο κράτος;
3. Στην ίδια περίπτωση, αντίκεινται οι διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 περί κοινωνικής ασφάλισης τών διακινουμένων εργαζομένων στην έφαρμογή εκ μέρους του ασφαλιστικού φορέως του άρχικού κράτους τής άρχης τής έδαφικότητας τών παροχών που προβλέπει ή έθνική νομοθεσία και στην συγκεκριμένη περίπτωση ο βελγικός νόμος τής 9ης Αύγούστου 1963 στο άρθρο 70, παράγραφος 1;»

Έπί του πρώτου και του δευτέρου έρωτήματος

6. Τό άρθρο 83 του κανονισμού 4 στο όποιο αναφέρεται τό πρώτο έρώτημα που υπεβλήθη από τό Cour de Cassation, όρίζει ότι: «ή ήμερομηνία κατά τήν όποία υπεβλήθησαν οι αίτήσεις, δηλώσεις ή προσφυγές ένώπιον άρχης, όργάνου ή φορέως ενός άλλου Κράτους μέλους, θεωρείται ως ήμερομηνία υποβολής ένώπιον τής άρμοδίας να έπιληφθει άρχης, όργάνου ή φορέως».
7. Από τό ίδιο τό γράμμα τής άνωτέρω διατάξεως συνάγεται ότι αυτή άφορα τις αίτήσεις που υποβάλλονται από τούς διακινουμένους εργαζομένους. Στόχος της είναι να διευκολύνει τις διοικητικής φύσεως ένέργειες τών ένδιαφερομένων, δεδομένου του πολυπλόκου χαρακτήρος τών διοικητικών διαδικασιών που ισχύουν στα διάφορα Κράτη μέλη, και να αποκλεισθεί ή δυνατότης να άπωλέσουν οι ένδιαφερόμενοι τά δικαιώματά τους για καθαρά τυπικούς λόγους. Έτσι,

δυνάμει της ανωτέρω διατάξεως του άρθρου 83 του κανονισμού 4, ή υποβολή αιτήσεως προς αρχή, όργανο ή φορέα Κράτους μέλους διαφορετικού από τό κράτος πού καλείται νά καταβάλει τήν παροχή, έχει τά ίδια αποτελέσματα μέ εκείνα πού θά παρήγοντο, άν ή αίτηση είχε υποβληθεί απ' εύθειας στην άρμοδία αρχή του τελευταίου αυτού κράτους.

- 8 'Αντιθέτως, δέν δύναται νά θεωρηθεί ότι τό ανωτέρω άρθρο έχει πεδίο εφαρμογής, τό όποιο εκτός των διαδικαστικών ζητημάτων, άφορά επίσης τούς επί του θέματος ισχύοντες ούσιαστικούς κανόνες.
- 9 Συνεπώς, ή απάντηση είναι ότι τό άρθρο 83 του κανονισμού 4 έχει τήν έννοια ότι ή υποβολή αιτήσεως προς αρχή, όργανο ή φορέα Κράτους μέλους διαφορετικού από τό κράτος πού καλείται νά καταβάλει τήν παροχή παράγει τά ίδια αποτελέσματα μέ εκείνα πού θά παρήγοντο, άν ή αίτηση είχε υποβληθεί απ' εύθειας στην άρμοδία αρχή του τελευταίου αυτού κράτους. 'Η έρμηνεία αυτή είναι σύμφωνη άλλωστε προς τό σύστημα του κανονισμού 4, πού στό σημείο αυτό άποσκοπει απλώς στό νά άποφευχθεί ή απώλεια των δικαιωμάτων των διακινουμένων εργαζομένων απλώς καί μόνο έξ αίτίας διοικητικών διατυπώσεων. Κατά συνέπεια, τό άρθρο 83 του κανονισμού 4 δέν άφορά τούς επί του θέματος ισχύοντες ούσιαστικούς κανόνες.
- 10 Τό γεγονός ότι ό ενδιαφερόμενος διέμενε, κατ' αντικανονικό τρόπο, συμφώνως προς τήν νομοθεσία του κράτους της άρμοδίας αρχής, στό κράτος, όπου υπέβαλε τήν αίτησή του δέν επηρεάζει καθόλου τήν ανωτέρω δοθείσα απάντηση.

'Επί του τρίτου έρωτήματος

- 11 Μέ τό τρίτο έρώτημα, τό έθνικό δικαστήριο έρωτά άν τό άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 έμποδίζει νά εφαρμοσθεί από τό όργανο του άρμοδίου κράτους, από τό όποιο ζητείται ή παροχή, ή αρχή της έδαφικότητας πού καθιερώνεται από τήν έθνική νομοθεσία του κράτους αυτού, ήτοι, κατά τό ανωτέρω δικαστήριο, από τό άρθρο 70, παράγραφος 1, του βελγικού νόμου της 9ης Αύγούστου 1963, τό όποιο όρίζει ότι:

«Πλὴν τῶν ἐξαιρέσεων πού καθορίζει ὁ βασιλεὺς οἱ παροχές πού προβλέπονται ἀπὸ τὸν παρόντα νόμο δὲν χορηγοῦνται, ὅταν ὁ δικαιούχος δὲν εὐρίσκεται πρᾶγματι στὴ βελγικὴ ἐπικράτεια κατὰ τὸ χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖο ζητεῖ τὴν καταβολὴ τῶν παροχῶν ἢ ὅταν οἱ ὑγειονομικὲς παροχές παρεσχέθησαν ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας . . .».

- 12 Κατὰ τὸ ἄρθρο 10, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 3, «οἱ συντάξεις ἢ πρόσδοδοι καὶ τὰ ἐπιδόματα λόγω θανάτου πού ἐκτήθησαν δυνάμει τῶν νομοθεσιῶν ἐνός ἢ περισσοτέρων Κρατῶν μελῶν δὲν δύνανται νά ὑποστοῦν οὐδεμίαν μείωση, τροποποίηση ἢ ἀναστολή . . . ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ δικαιούχος διαμένει στὸ ἔδαφος Κράτους μέλους διαφορετικοῦ ἀπὸ ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο εὐρίσκεται τὸ ὄργανο πού ὑποχρεοῦται στὴν καταβολὴ τους».
- 13 Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 26, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 3, ἡ ὡς ἄνω διάταξη ἐφαρμόζεται κατ' ἀναλογία στὶς παροχές ἀναπηρίας.
- 14 Ὅπως ἐτόνισε ἤδη τὸ Δικαστήριον στὴ νομολογία του καὶ μεταξύ ἄλλων, στὴν ἀπόφαση τῆς 7ης Νοεμβρίου 1973 (Smieja 51/73, Rec. σ. 1213), ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 10 ἀποβλέπει στὸ νά εὐνοήσῃ τὴν ἐλεύθερη διακίνηση τῶν ἐργαζομένων, προστατεύοντας τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀπὸ τίς ζημίες πού δύνανται νά συνεπάγεται ἡ μεταφορὰ τῆς κατοικίας τους ἀπὸ ἓνα Κράτος μέλος σὲ ἄλλο. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ συνάγεται ὅχι μόνον ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος διατηρεῖ τὸ δικαίωμα νά τύχει τῶν συντάξεων, προσόδων καὶ ἐπιδομάτων πού ἐκτήθησαν δυνάμει τῆς νομοθεσίας ἐνός ἢ περισσοτέρων Κρατῶν μελῶν, ἔστω καὶ μετὰ τὴν μεταφορὰ τῆς κατοικίας του σὲ ἄλλο κράτος, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ νά στερηθεῖ ἐνός τέτοιου δικαιώματος γιὰ μόνον τὸ λόγο ὅτι δὲν διαμένει στὸ ἔδαφος τοῦ κράτους στὸ ὁποῖο εὐρίσκεται τὸ ὄργανο πού ὑποχρεοῦται στὴν καταβολὴ τῶν παροχῶν.
- 15 Ἐπί πλέον, ἐνδείκνυται νά προστεθεῖ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τίς παροχές λόγω ἀσθενείας, τὸ θέμα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τοῦ ἄρθρου 19, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ 3, πού προβλέπει τὴ διατήρηση τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῶν παροχῶν λόγω ἀσθενείας τῶν ἐπὶ μισθῷ ἢ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐξομοιουμένων ἐργαζομένων σὲ περίπτωσι μεταφορᾶς τῆς κατοικίας τους ἀπὸ ἓνα Κράτος μέλος σὲ ἄλλο, ἀλλὰ τὸ ὁποῖο συγχρόνως ἀπαιτεῖ «τὴν ἄδεια τοῦ ἀρμοδίου ὄργανου, τὸ ὁποῖο λαμβάνει δεόντως ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τῆς μεταφορᾶς». Πρέπει ἐπίσης νά

υπογραμμισθεί ότι ή διάταξη αυτή εφαρμόζεται μόνον επί παροχών λόγω άσθενείας καί όχι επί παροχών λόγω άναπηρίας.

- 16 Έκ τών άνωτέρω σκέψεων συνάγεται ότι τό άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 έχει τήν έννοια ότι δέν επιτρέπεται στον άσφαλιστικό φορέα του άρχικου κράτους νά εφαρμόσει επί τών παροχών λόγω άναπηρίας τήν άρχή τής έδαφικότητας, στην όποία αναφέρεται τό έθνικό δικαστήριο.

Έπί τών δικαστικών έξόδων

- 17 Τά έξοδα στά όποια υπεβλήθη ή Έπιτροπή τών Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων, ή όποία κατέθεσε παρατηρήσεις ένώπιον του Δικαστηρίου, δέν άποδίδονται.
- 18 Δεδομένου ότι ή παρούσα διαδικασία έχει ως προς τούς διαδίκους τής κυρίας δίκης τό χαρακτήρα παρεμπίπτοντος πού άνέκυψε ένώπιον του έθνικού δικαστηρίου, σέ αυτό έναπόκειται νά άποφανθεί επί τών δικαστικών έξόδων.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνοντας επί τών έρωτημάτων πού του υπέβαλε μέ διάταξη τής 6ης Άπριλίου 1981 τό Cour de Cassation του Βελγίου, άποφαίνεται:

- 1) Τό άρθρο 83 του κανονισμού 4 του Συμβουλίου, τής 3ης Δεκεμβρίου 1958, έχει τήν έννοια ότι ή υποβολή αίτησεως προς άρχή, όργανο ή φορέα Κράτους μέλους διαφορετικού από τό κράτος πού καλεϊται νά καταβάλει τήν παροχή παράγει τά ίδια άποτελέσματα μέ εκείνα πού θά παρήγοντο, άν ή αίτηση είχε υποβληθει άπ' εϋθείας στην άρμοδία άρχή του τελευταίου αυτού κράτους.
- 2) Τό γεγονός ότι ή ένδιαφερομένη διέμενε συμφώνως προς τήν νομοθεσία του άρμοδίου κράτους, κατά άντικανονικό τρόπο στο κράτος όπου υπέβαλε

τήν αίτησή της δέν μεταβάλλει καθόλου τό ότι ή ύποβολή τής άνωτέρω αίτήσεως παράγει τά ίδια άποτελέσματα μέ εκείνα πού θά παρήγοντο άν ή αίτηση είχε ύποβληθεί άπ' εϋθείας στην άρμοδία άρχή του άρχικού κράτους.

- 3) Τό άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 του Συμβουλίου, τής 25ης Σεπτεμβρίου 1958, έχει τήν έννοια ότι δέν επιτρέπεται στον άσφαλιστικό φορέα του άρχικού κράτους νά εφαρμόσει επί των παροχών λόγω άναπηρίας τήν άρχή τής έδαφικότητας, στην όποία αναφέρεται τό έθνικό δικαστήριο.

Due

Χλωρός

Grévisse

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στις 10 'Ιουνίου 1982.

Κατ' έντολή του γραμματέως

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ό πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

O. Due

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1982¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Εισαγωγή

Τήν 12η 'Ιουλίου 1965, ή Camera έκρίθη άνίκανη προς έργασία. Τήν 9η Νοεμβρίου του ίδιου έτους, ό Ιατρός του άσφαλιστικού της

φορέως, τής Union nationale des mutualités socialistes (UNMS), τής επέτρεψε νά παραμείνει στην 'Ιταλία από 15 Νοεμβρίου μέχρι 14 Δεκεμβρίου. Δέν επανήλθε από τήν χώρα αυτή μετά τό πέρας τής άδειας. Άφου δέν άνταπεκρίθη σέ πρόσκληση νά ύποβληθεί σέ Ιατρική εξέταση στό Βέλγιο, έξήταση από τό Ιταλικό Ίδρυμα άσφαλίσεως κατ' άσθeneίας, άρμόδιο στό πλαίσιο διμε-

1 — Μετάφραση από τά όλλανδικά.